

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **A. O.**, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 3/5, Brno, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31. 8. 2006, č. j. 22 Cad 164/2006 - 94,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 31. 8. 2006, č. j. 22 Cad 164/2006 - 94, pro nezákonnost zrušil rozhodnutí žalovaného č. j. JMK 5590/2003 OSVZ-Sm, ze dne 17. 3. 2003, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a rozhodl dále, že žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení. Předmětným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Brna ze dne 30. 1. 2003, č. j. 19571/2/BMB-1/6, kterým byla žalobci odňata dávka státní sociální podpory příspěvek na bydlení ode dne 1. 1. 2003, protože nárok na dávku k tomuto dni zanikl.

V odůvodnění krajský soud vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu konstatoval, že správní orgány při posuzování podmínky dosaženého rozhodného příjmu žalobce vycházely z potvrzení České správy sociálního zabezpečení, která jsou nepřezkoumatelná. Tvrdí-li žalobce od počátku řízení, že dávky mu byly vyplaceny v nižší částce, než Česká správa sociálního zabezpečení uvedla, k čemuž doložil poštovní poukázku o výplatě ze dne 28. 11. 2002, a dále, že částka 6880 Kč mu byla „vyplacena“ až dne 4. 1. 2003, měly správní orgány žádat od České správy sociálního zabezpečení další přesné vyjádření, jaké částky a kdy byly žalobci vyplaceny, zda byly vyplaceny v plné výši nebo nižší v důsledku žalobcem zmiňované exekuce, o níž ve spisu není žádný objektivní důkaz. Soud shledal, že správní orgány postupovaly v rozporu s § 3 odst. 3 a 4 a § 32 odst. 1 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů, což mohlo mít (a zřejmě i mělo) za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Teprve na základě vyčerpávajícího vyjádření České správy sociálního zabezpečení o datu a výši výplaty dávek důchodového pojištění může správní orgán učinit objektivní úsudek o tom,

které dávky byly vyplaceny v období od října 2002 a které nikoliv. Z těchto důvodů krajský soud přezkoumávané rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zrušil.

Proti tomuto rozsudku podal žalovaný (dále jen „stěžovatel“) včas kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Stěžovatel namítal, že dne 12. 3. 2003 obdržel potvrzení České správy sociálního zabezpečení s uvedením celkové částky vyplacené žalobci v období od října do prosince 2002 (ve výši 26 875 Kč) včetně rozpisu vyplacených dávek podle jednotlivých měsíců. Z potvrzení stěžovatel zjistil, že v prosinci 2002 byla žalobci poukázána i vyplacena lednová dávka důchodového pojištění. Tvzení žalobce, že si dávku důchodového pojištění na leden 2003 vyzvedl až dne 4. 1. 2003 nelze podle stěžovatele pro účely státní sociální podpory zohlednit. Stěžovatel namítal, že soud měl vycházet z předložené kopie poštovní poukázky k výplatě důchodu na leden 2003 (datum vyplacení 27. 12. 2002) a ne se řídit neprokázaným tvrzením žalobce o vyzvednutí lednového důchodu dne 4. 1. 2003. Stěžovatel zdůraznil, že datum 27. 12. 2002 spadá do IV. kalendářního čtvrtletí, a proto správně započel vyplacenou dávku do rozhodného příjmu tohoto období, ačkoliv to znamená započtení čtyř vyplacených dávek důchodového pojištění za období tří měsíců. Žalobci by podle stěžovatele s ohledem na výši jeho důchodu ve IV. kalendářním čtvrtletí nárok na příspěvek na bydlení nevznikl ani v případě započtení pouze tří dávek důchodového pojištění v přiznané výši 6665 Kč měsíčně, jelikož tato částka přesahuje součin částky životního minima a koeficientu 1,60, tj. 6560 Kč. Stěžovatel dále poukázal na to, že žalobci z tohoto důvodu v následujícím období vznikl nárok na příspěvek na bydlení, neboť do rozhodného období I. kalendářního čtvrtletí roku 2003 byly dávky důchodového pojištění započteny pouze za dva měsíce, tj. únor a březen 2003; tento nárok by žalobci jinak nevznikl. Stěžovatel zdůraznil, že jako správní orgán státní sociální podpory není oprávněn ve smyslu § 65 odst. 1 zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, ve znění pozdějších předpisů, přezkoumat správnost a úplnost podkladů předložených jinými státními orgány. Potvrzení zaslané Českou správou sociálního zabezpečení vzal stěžovatel za úplné, pravdivé a správné, vycházejí ze zásady, že úřední listina se považuje za správnou, neprokáže-li se opak. Úřadům státní sociální podpory nepřísluší posuzovat, zda Česká správa sociálního zabezpečení vyplatila lednový důchod v prosinci předcházejícího roku v souladu s platnou právní úpravou, a proto pouze ověřil, že žalobci byly v rozhodném období vyplaceny 4 měsíční splátky. Stěžovatel se domnívá, že ani sporná otázka výše rozhodného příjmu žalobce v rozhodném období není s ohledem na obdržené potvrzení a předložené poukázky ze strany žalobce diskutabilní, neboť z potvrzení České správy sociálního zabezpečení je zřejmé, jaká celková částka byla žalobci v rozhodném období vyplacena a jak byly tyto dávky rozděleny. Stěžovatel konstatoval, že není kompetentní posuzovat oprávněnost prováděné exekuce srážkami z dávek důchodového pojištění. Stěžovatel uzavřel, že správně posoudil otázku výše příjmu a nezohlednil prováděnou exekuci ve smyslu § 5 odst. 2 a § 65 odst. 1 zákona o státní sociální podpoře, tedy vycházel ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu. Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu.

Kasační stížnost je nepřipustná.

Podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. kasační stížnost je dále nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším

správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

Citované ustanovení přesně odpovídá situaci, která nastala v této věci. Krajský soud v Brně totiž předchozím rozsudkem ze dne 29. 4. 2004 č. j. 22 Cad 46/2003 - 20, žalobu žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 3. 2003 zamítl a rozhodl, že žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Nejvyšší správní soud tento rozsudek svým rozsudkem ze dne 24. 7. 2006, č. j. 4 Ads 103/2005 - 84, zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. V odůvodnění Nejvyšší správní soud uvedl, že správní orgány měly žádat od České správy sociálního zabezpečení další přesné vyjádření, v němž by mělo být uvedeno, jaké částky a kdy byly žalobci vyplaceny (konkrétní data výplaty), příp. ke kterému datu byly poukázány, zda byly vyplaceny v plné výši, nebo ve výši nižší v důsledku exekuce, o níž se zatím žalobce zmiňuje pouze v žalobě, ale objektivní důkaz o této případné exekuci ve spise není. Pokud tak správní orgány neučinily, postupovaly v rozporu s § 3 odst. 3 a 4 a § 32 odst. 1 správního řádu, což je v daném případě nutno považovat za podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít (zřejmě i mělo) za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Teprve totiž na základě vyčerpávajícího vyjádření České správy sociálního zabezpečení o datu a výši výplaty dávek důchodového pojištění si může správní orgán udělat objektivní úsudek o tom, které dávky byly vyplaceny v období od října 2002 do prosince 2002 a které nikoliv. Nejvyšší správní soud svým právním názorem závázal krajský soud, aby napadená rozhodnutí z důvodů uvedených v § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. zrušil.

Vzhledem k tomu, že kasační stížnost směřuje proti meritornímu rozhodnutí (rozsudku), jímž krajský soud rozhodl znovu poté, kdy jeho předchozí meritorní rozhodnutí (rozsudek) Nejvyšší správní soud zrušil, a stěžovatel v kasační stížnosti nenamítá, že se krajský soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu, je podaná kasační stížnost nepřijatelná ve smyslu § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s.

Krajský soud se v napadeném rozsudku řídil závazným právním názorem zdejšího soudu, který jen s drobnými úpravami převzal do odůvodnění svého rozhodnutí. Kasační stížnost stěžovatele tak představuje de facto polemiku s názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem. Právě na tyto případy dopadá citované ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., jehož účelem je, aby Nejvyšší správní soud nemusel znovu opakovat své závěry, které již jednou vyslovil a jimiž se krajský soud řídil.

Podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže návrh je podle tohoto zákona nepřijatelný.

Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost stěžovatele proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31. 8. 2006, č. j. 22 Cad 164/2006 - 94, odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 3 s. ř. s., podle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba (zde kasační stížnost) odmítnuta.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. června 2008

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu